

Met Rietje R. was ik ook nog steeds. He zat bij me op school in dezelfde klas. He zat soms onder de ruzeren.

Haar vader was op zee gebleven. Hij was aan nekkramp gestorven. Haar moeder bleef achter met twee kleine kinderen. Ze was pas 24 jaar. Door alle ellende was haar moeder soms niet te genieten en kregen Rietje en haar broertje nog al eens te dikwijls klappen. Gelukkig had ze ten paar straten bij hen vanouds haar opoe en opa wonen. zodat ze daar naar toe kon gaan. Iedereen woonde toen vlak bij elkaar in de Buurt.

Moe. zei ik dan. bij Rietje haar opoe ruikt het naar pis. Het was weer eens op een dag. dat ik uit school met haar mee naar huis ging. Toevallig was haar moeder weer eens niet thuis. Rietje uit haar humeur en ze trapte van kwaadheid met één van haar voeten tegen het onderste raam van de huiskamer, die op de binnenplaats achter het huis was. Daar was het raam niet tegen bestand en de ruit viel aan diggelen. Grote schrik natuurlijk bij allebei en Rietje begon nog harder te janken. Maar Rietje, waarschijnlijk heel erg bang voor een standje van ma. zei in haar onschuld dat ik het gedaan had. zodat ik een paar dagen later met haar, bij opa kwam en ik door hem aangevallen werd waarom ik die ruit ingetrapt had. Ik zei natuurlijk gelijk, dat zij, Rietje, het zelf gedaan had. Hoe het afgelopen is, weet ik niet meer, maar het stuk harton water voor gespijkerd werd, heeft er jaren gereeten.

Rietje had een tante in de Babberspolder wonen, een zus van haar moeder. Ze woonde daar met man en twee kinderen. Die tante was zo mager als een ram. Het had dik gesneeuwd toen Rietje en ik voor haar opoe en opa met een handkarretje naar die tante toe moesten. Wat er in de kar zat weet ik niet, er lagen een paar jutezakken overheen. Het zullen aardappelen, of in elk geval iets eetbaars geweest zijn. Ze waren wel blij, toen we er aankwamen. Met de lege kar gingen we weer naar huis, via de Kortedijk.

Noeg voor de Roomse kerk vanaf de Afrol had je het "Ijswonder", een ijssalon en daar belandde ik ook wel eens. Want daar kon je een soort spul kopen dat heette "slagcreme".

Ik vond het best lekker. En je kreeg er ook lekker veel van. Maar als je het op had zat je best even vol, even maar, want daarna liet je een grote boer en je was weer precies even leeg als daarvoor. Ik heb me laten vertellen, dat het van suikerbieten gemaakt werd. Het werd uit die ketel geperst net als slagroom of nu de softijs.

Ze betaalde er ongeveer een paar kwartjes voor en dan had je heel wat.

We kregen het op een keer romaar voor niets van iemand. De mensen hadden meer gel of dan eten. Mijn vader kon soms een kilo vlees kopen voor 75 gulden. 's Avonds was ik ook wel eens bij Rietje, mijn zus haalde me dan weer op. We kregen van haar moeder een brant, met daarop wat melk poeder en aten dat met een lepeltje lekker op.